

Rak in siva čaplja

(Indijska pravljica)

NA BREGU VELIKEGA RIBNIKA JE ZIVELA SIVA ČAPLJA. V BLIŽINI JE BIL DRUG RIBNIK, NE VELIK, V KATEREM JE V VROČIH DNEH ZMANJKOVALO VODE. V RIBNIKU JE BILO MNOGO RIB. ČAPLJA JIH JE VIDELA IN RADA BI SE POGOSTILA Z NJIMI. IZMISLILA SI JE ZVIJAČO.

SEDLA JE NA BREG RIBNIKA IN POVESILA GLAVO, KAKOR DA PREMISLUJE. IN RIBE SO JO VPRAŠALE:

»ZAKAJ SI TAKO ZAMIŠLJENA, ČAPLJA?

»PREMIŠLJAM O VAŠI BODOČNOSTI,« JE RESNO ODGOVORILA ČAPLJA.

»PA KAJ BO, KAJ SE BO ZGODILO?« SO RADOVEDNO IZPRASEVALE RIBE.

»PRIDE HUDA VROČINA, RIBNIK USAHNE,« JE PRAVILA ČAPLJA. »TEŽKI ČASI NAM NAPOČIJO, TUDI HRANE VAM BO MALO. ZATO SEM ZAMIŠLJENA, NE VEM, KAJ BOSTE POČELE.«

»A KAJ NAJ STORIMO, ČAPLJA?« SO VPRAŠALE RIBE.

»ČUJTE IN POSLUŠAJTE MOJ NASVET!« JE NADALJEVALA ČAPLJA. »HOČEM VAM POMAGATI. NE DALEČ OD TOD JE VELIK RIBNIK, KJER JE ZMERAJ DOSTI VODE. ČE HOČETE, VAS PRENESEM TJA V KLJUNU DRUGO ZA DRUGO.«

RIBE PA JI NISO ZAUPALE.

»ODKAR SVET STOJI, NI ČAPLJA RIBAM POMAGALA. RADA BI NAS DOBILA V KLJUN IN SNEDLA.«

»NIČ SE NE ČUDIM, DA MI NE VERJAMETE,« JE NADALJEVALA ČAPLJA. »MOJI PREDNIKI SO RIBE JEDLI, A JAZ HOČEM POPRAVITI NJIH GREH. PREPRIČAM VAS. POŠLJI-

TE ENO RIBO IZ SVOJE SREDE, PRENESEM JO K DRUGEMU RIBNIKU TER VAM JO PRINESEM NAZAJ, KO BO VIDELA VAŠE BODOČE STANOVANJE. POTEM NAJ VAM SAMA OPIŠE BODOČI RAJ.«

IN RES SO POSLALE RIBE VELIKO ŠČUKO, O KATERI SO VEDELE, DA SE BO LAHKO BRANILA PROTI ČAPLJI.

»NESI JO K RIBNIKU!« SO DEJALE.

ČAPLJA JE VZELA RIBO V KLJUN TER JO RES ODNESLA V VELIKI RIBNIK. KO JI JE VSE POKAZALA, JO JE NESLA SPET NAZAJ MED NJENE TOVARİŠICE.

»BI NAM BILO DOBRO TAM?« SO VPRAŠALE RIBE. IN ŠČUKA JE REKLA: »DOBRO, VODE IN HRANE VEČ KO PREVEČ.«

»NO, ČAPLJA, DOVOLJUJEMO, DA NAS PRENESEŠ,« SO DEJALE VSE DRUGE.

»MENE NAJPREJ,« JE KLICALA ŠČUKA. »NE BOJIM SE VEČ, LETETI S TEBOJ.«

ČAPLJA JO JE VZELA V KLJUN IN ODLETELA Z NJO. TO POT PA NI LETELA Z NJO V RIBNIK. SEDLA JE NA DREVO OB BREGU TER SNEDLA RIBO DO KOSTI. POTEM JE ODLETELA, VZELA SPET RIBO V KLJUN - IN SPET JO JE POJEDLA.

TAKO JE POLOVILA VES RIBNIK. OSTAL JE NAPOSLED EDINI RAK. TUDI TEGA BI BILA RADA POŽRLA; ZATO JE REKLA:

»GLEJ, RAK, VSE RIBE SEM PRESELILA V VELIKI RIBNIK, KJER ŽIVIJO KAKOR V RAJU. HOČEŠ, DA PRESE-LIM TUDI TEBE?«

»A KAKO BI ME NESLA?« JE VPRAŠAL RAK.

»V KLJUNU.«

»MOJ OKLEP JE GLADEK,« JE REKEL RAK. »BOJIM SE, DA BI ME SPOTOMA IZPUSTILA NA TLA.«

»LE NIKAR SE NE BOJ,« GA JE TOLAŽILA ČAPLJA. »SAJ SO RIBE TUDI GLADKE, PA NISEM NITI ENE IZPUSTILA IZ KLJUNA.«

TODA RAK JE SPOZNAL NJENO ZVIJAČO. KER PA BI VENDARLE RAD PRISEL V VELIKI RIBNIK, JE ZATAJIL SVOJE NEZAUPANJE IN DEJAL:

»ZAMAN GOVORIŠ, ČAPLJA, ZAKAJ V KLJUNU BI ME NE MOGLA OBDRŽATI. ČE PA DOVOLIŠ, OBJAMEM TVOJ VRAT S KLEŠČAMI IN SE BOM TAKO SAM TRDNO DRŽAL.«

ČAPLJA NI SLUTILA, KAJ ZAMIŠLJA RAK, IN JE PRIVOLILA. RAK SE JI JE S KLEŠČAMI OBESIL NA VRAT IN ZAKLICAL:

»TOREJ DALJE!«

IN ČAPLJA JE ZLETELA Z NJIM NA DREVO, KJER JE BILA POJEDLA RIBE.

»ČIGAVE SO KOŠČICE POD DREVESOM?« JE VPRAŠAL RAK IN SE TRDNO DRŽAL S KLEŠČAMI.

»TO SO RIBJE KOŠČICE,« JE DEJALA ČAPLJA. »RIBE SEM SNEDLA IN TEBE, RAK, BOM TUDI!«

TEDAJ JE ODVRNIL RAK:

»LE POČASI, ČAPLJA! RIBE SI PREVARALA, MENE PA NE BOŠ. ZAPOMNI SI: STISNEM KLEŠČE, KI OBJEMAJO TVOJ VRAT, IN PO TEBI BO!«

IN KAKOR ZA POSKUŠNJO JE ZAČEL STISKATI KLEŠČE. ČAPLJA JE ODPRLA KLJUN IN PROSILA:

»PUSTI ME, RAK! ODNESEM TE V RIBNIK.«

»DOBRO, ODNESI ME!«

ČAPLJA JE POSLUŠNO ZLETELA IN ODNESLA RAKA V VODO. ŠELE ZDAJ JE RAK IZPUSTIL NJEN VRAT IN IZGINIL V RIBNIKU.

Mihec čestita

*Danes praznik je vsej mamici,
danes, mama, je tvoj god.
Tale šopek sem prinesel,
mamica, li veš od kod?*

*Ž očkom sva cvetlic vsejala,
ko skopnel je zadnji sneg,
tam na gredi ob potočku,
kjer je najbolj sončen breg.*

*Očka naš zelo te ljubi,
Mihec tvoj te rad ima,
jaz in očka ti želiva
srečo vsó iz dna srca.*